

Algemene evacuatie tengevolge van de uitbreiding van kustverdediging.

Teneinde de valsche geruchten den kop in te drukken werden op 19 Februari 1943 op een persconferentie instructieve mededeelingen gedaan. Aan het verslag, dat de N.R.C. hiervan gaf is het volgende ontleend: „De evacuatie berust op militaire noodzaak. De kust moet zoo goed mogelijk verdedigd worden. Dit is ook in het belang van de bevolking. Immers, blijkens de ervaring trekken versterkingen den aanvallers niet aan, maar voorkomen zij veeleer invasies. Andere dan motieven van strikt militaire aard hebben bij de evacuatie niet gegolden. De wijze, de omvang en het tijdstip van de evacuatie waren en zijn afhankelijk van de mater waarin ontruiming onvermijdelijk scheen. De militaire instanties vragen zich met even groote nauwgezetheid als de Duitsche en Nederlandsche burgerlijke ambtenaren dat doen, in het algemeen en in bijzondere gevallen af wat al en niet moet geschieden. Dit springt in het oog, als men een vergelijking treft met den bouw van den Westwall. In plaatsen gelijk Saarbrücken moest de bevolking binnen 3 of 4 dagen de woningen verlaten hebben hoewel er toen evenmin als thans aan de Noordzeekust de onmiddellijke bedreiging van een aanval scheen te zijn. Per hoofd mocht men ook slechts 30 of 40 kg. meenemen. Zelfs die Nederlanders wien voorshands het verblijf in het Westen des lands ontzegt moest worden konden een veelvoud van dit gewicht in het algemeen meer dan het vijfvoud naar het Oosten des lands medenemen. Transport van alles naar het Oosten was niet steeds mogelijk, maar allerminst ligt hieraan de bedoeling ten grondslag iemand op eenigerlei wijze schade toe te brengen. Integendeel door taxaties schadeloosstellingen en andere maatregelen, trachtte en tracht men den menschen zooveel mogelijk tegemoet te komen. Uiteraard beteekent de gedwongen verhuizing een offer, al zijn er in de oorlogvoerende landen nog wel zwaardere offers van de burgerlijke bevolking geveerd. Maar daarmee werd o.a. bereikt dat zij die in het volle beroepsleven opgenomen zijn en niet hun eigen huizen konden blijven bewonen thans in of in de onmiddellijke nabijheid van hun woonplaats werkzaam kunnen blijven. In het algemeen zijn de ontruimingstermijnen zoo ruim mogelijk genomen. Zooveel mogelijk mocht de bevolking ook van haar huisraad enz. medenemen. Wat achterbleef b.v. doordat het spijkervast was, wordt evenmin als b.v. een deel van de meubels naar Duitschland overgebracht. Wat dienaangaande beweerd wordt, moet men als een domme leggen qualificeeren. Voorzover materialen tot beschikking kwamen b.v. van gesloopte huizen, worden zij weder gebruikt voor de versterkingswerken hier te lande, een enkel maal ook wel om

geëvacueerden, die b.v. hout van noode hebben tot voortzetting van hun
bedrijf in staat te stellen."

Bron: Verdrinkend land, 1945